

Едва задъ тъмнитъ гори
Се крийше дневното свѣтило
И най подирни си зари
За сбогомъ намъ ги бѣ пратило

Азъ тръгвахъ веке бързишкомъ
И пълень съ тряскаво рѣшенъе
Да туръж край на туй мжченъе
Азъ идяхъ къмъто твоя домъ.

Но не съсъ сабя безпощадна
Въорженъ азъ идяхъ тамъ.
Подъ нейний ударъ азъ да падна
И прѣдъ крака ти духъ да дамъ;

Не, ази нѣмамъ тасъ охота,
Безъ тебъ да съмъ на она свѣтъ
И колко и да си Шарлота *)
Не би ми дала тозъ свѣтъ!

Ти знайшъ, нели? съ какво тогава
Азъ любовъта си ти явихъ!
Не дѣй се смѣ! Какво да правъ?
Едно писмо ти азъ вржчихъ.

Ти бѣ невѣжа, ти незнайше
Да чернишъ вѣщо гладкий листь,
Нито пакъ нѣкога чъртайше
Твой образъ хубавъ, бѣлъ и чистъ.

Ти ме помоли съ удивленъе
Писмото да ти прочетъ.
А менъ облада ме смущенъе
Какво ли да ти извѣстиж!

*) Героиня на романътъ: „Страданията на младий Вертеръ“, отъ Гете.